

meget høje Priser, vi for Tiden har. Man kunde tværtimod bestemme, at Vurderingsraadet skulde tage Hensyn ikke alene til Priserne, som de er i Øjeblikket, men ogsaa til, hvorledes de har været f. Eks. i de sidste 5 Aar, og endelig skulde det være vejledende for Raadet, at vedkommende skulde sidde paa „rimelige Vilkaar“.

Som jeg sagde forleden, vilde det være heldigt, om man fik særlige Vurderingsraad, og at det ikke blev overladt til Vurderingsraadene rundt omkring i Kommunerne at fastsætte Prisen paa Jorden; naar man fik et særligt Vurderingsraad, vilde man faa en mere ensartet og mere betryggende Vurdering. Naturligvis var der intet i Vejen for, at Vurderingsraadet kunde suppleres med en Del Medlemmer fra Vurderingsraadene rundt omkring i Kommunerne.

Hvis man gik ind paa den af mig fremsatte Tanke, at man kun vurderede ved Ejerskifte, vilde man udelukke Spekulationen lige saavel som, hvis man fulgte Ministerens Forslag. Det vilde have til Følge, at en Mand, der fik et saadant Brug, vidste, hvad han gik ind til, og vidste, at naar der var fastsat en Afgift paa Jorden, maatte han betale den, saa længe han i det hele sad ved Bruget, og hvis han af en eller anden Grund fandt sig foranlediget til at afhænde Bruget, vilde der intet være i Vejen derfor, men han vilde ikke indkassere Fortjenesten ved den Værdistigning, der mulig havde fundet Sted, idet der ved Ejerskifte skulde foretages ny Vurdering. Skal man ind paa periodiske Vurderinger, vil det medføre, at man holder de Folk, der her er Tale om, nede paa et Eksistensminimum. Lad os tage et bestemt Eksempel: En Mand faar 10 Tønder Land, som vurderes til 600 Kr. pr. Tønde Land, vedkommende skal saa betale en Afgift af 27 Kr. pr. Tønde Land. Lad os saa tænke os, at der om 5—10 Aar kom et Vurderingsraad, som sagde: Paa Grund af Produktpriserens Stigning har der fundet en Værdistigning Sted, og nu skal du punge ud med mere, vi sætter Værdien 100 à 150 Kr. højere pr. Tønde Land. Ved de periodiske Omvurderinger vil man fratage ham den Chance, han har til Fortjeneste ved, at Produktet stiger, ved, at han kan faa mere ud af sin Ejendom end før, og man vil stadig holde ham nede paa et Eksistensminimum.

Det ærede Medlem fra Lejre udtalte endvidere, at det vilde være uheldigt ikke at antage Lovforslagets Princip, det vilde

betyde en Uret overfor dem, som ikke kunde tages i Betragtning, og det vilde kun være et meget begrænset Antal, der kunde faa Jord i offentligt Eje overladt til Brug. Det ærede Medlem mente altsaa, at der, naar de, der her kom i Betragtning, fik deres Jord paa rimelige Vilkaar, blev begaaet en Uret imod dem, der ikke kom i Betragtning. Dette kan jeg ikke faa Øje paa. Vilde man udføre Betragtningen videre, kunde der opregnes en Mængde Eksempler paa Tilfælde, hvor der ogsaa vilde komme Uret frem. Vi ved, at naar der opslaas Pladser ledige f. Eks. indenfor Jernbaneetaten eller i det hele, naar der er Tale om Besættelse af Statsmedarbejdere o. s. v., melder der sig altid et meget betydeligt Antal Ansøgere, og de kan ikke alle komme i Betragtning, men begaas der derfor Uret imod dem, som ikke kommer i Betragtning, idet der kun kan ansættes et begrænset Antal i Statens Tjeneste? Det kan jeg ikke indse. Alle dygtige Jurister kan ikke blive Stiftamtmand, hvor gode end deres Kvalifikationer dertil kunde være. Den Omstændighed, at man lader visse Folk faa Brugen af Jorder i offentligt Eje, hvor de kommer til at sidde paa rimelige Vilkaar, skaber ikke Uret mod dem, der ikke kommer i Betragtning. Naturligvis er det rigtigt, at Jordpriserne for Øjeblikket er høje. Det ærede Medlem mente, at det er vanskeligt, ja, næsten umuligt, for Tiden at etablere sig som Landmand. Men dette ligger ikke alene i de høje Jordpriser — det er ikke særlig dem, der er steget —, det ligger i Vanskeligheden ved at skaffe sig Besætning og Bygninger, det er i særlig Grad dette, der er Skyld i de store Vanskeligheder ved nu at etablere sig som Landmand.

Jeg kunde have Lyst til at gøre den Bemærkning med Hensyn til Jordbeskatningen i Almindelighed, at naar man taler om Jordbeskatningen her i Rigsdagen, faar man næsten det Indtryk, at vi ingen Jordskat har. Men det er en stor Misforstaaelse. I Ribe Amt f. Eks., i de Egne, som jeg særlig kender, er jeg tilbøjelig til at tro, at man giver i Jordskat til Stat og Kommune, Sogne- og Amtskommune, omtrent 1 pCt. af Jordværdien, ogsaa efter den nye Vurdering af Jorden. Det er ikke helt ubetydeligt. Jeg fremsætter kun dette, for at man ikke skal være i Vilderede med Forholdene, da der kommer mange Udtalelser frem, hvoraf man kunde drage den Slutning, at vi i Virkeligheden næsten ikke har Jordbeskatning. Naturligvis kan man radikalt